

Munkkikammio

Joel Lehtonen

Munkkikammio
Joel Lehtonen

 SAGA
EGMONT

Joel Lehtonen

Munkkikammio
RUNOJA

Saga

Munkkikammio

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa
julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1914, 2021 Joel Lehtonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726307498

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Alkuruno

Eräs mies, joka oli ennen ollut stool-leikari, oli tullut luostariin ja luullen suolewansa lauloi:

MYös multa Päiwät kohta kai
Nyt päättyy, — ken uscoi tuota,
Cuin Riemussa, Woimassa tanzata sai.
Nyt poisko Maliain luota?
No niin, ken Dnnen warhain joi,
Se Joucosta warhain mennä woi
Näin weisaten: Halleluia!

Don elänyt. Caiwanut Leiwiskää
En maahan sywälle sangen.
Työt tehnyt, nautinnut, Tingintää
Kyll' ylönkatzonut; langenn'
En kumartamaan Päämiehiä maan,
Jos heickoja poljingin toisinaan.
Työ HERran on anteexi antaa.

Mut cuink' Elo falski on lyhwä niin?
Mies heico ja Hammas musta
Ja harmaata tullut Haifweniin.
Wain Crantzeja Taistelusta,
Cost' jotki nähty ja tunnettu on!
Nyt siimeessä Munkki-Kammion
Näin itzeni walmistaa machdan.

Wain Muistot Riemua nyt suo.
Ja niistä kirckkain ja armain

Dn Piiri tuo, joca tygö ja luo
Cuin ennenkin käy sulo Parmain,
Naiskäsin pyyhkii Kyyneleet
Ja kuiskii: Domme myös naurelleet.
Six Cuolem' ei hirmuta Mua.

Täynn' Rackautta on Mieli mun
Quin Suo, joca kytee tulta, —
Se ihmekö, caick' Elon liekit kun
Nyt tukahdutettu on multa!
Di Neitzed ja Frouwat! Riemuin lyö
Juur tähtenne Rinta, waick ympär on Yö,
Näiin weisaten Valee-wirren.

Te Siunatut! Ympäri Jocaisen
Pään Cunnian Gloorian loisin.
Te keskellä tahdoitte toisin.
Mut aawistin silloin: on käypä näin.
Maan Riemut jättäen pystypäin
Käyn Taiwaasen: Halleluia.

ONNEN HETKI.

Taas hetken olen onnellinen ollut.
Se oli vieno ilta kesäkuun
ja kaupungissa pienoisisä, missä
ma ennen lapsukaisna leikitsin.
Se oli kaarisillan harjalla,
jok' yli salmen pyörretumman vei
ja jonne olin tullut, toipuva.
Kuukauden yksinäni neljän seinän
sisällä, sairas, olin ikävöinyt,
väsynein pyytein, niinkuin munkki, vanki,
kun haaveet, tunteen hyrskyt valloilleen
sit' ennen päästin, juoden maljan, josta
voi sakka pian paistaa, mutta myöskin
ees hetkeks sielu sulo-unheen saa.
Kuukauden yksinäni, vuottain, niinkuin
yösiippa, joka seinänrakoon painuu.
Vain kuullut tornikellon läppäykset,
yks tunti toisen jälkeen, seurannut
tuloa kesän koivussa, jok' eessä
mun ikkunani puhkes silkkilehteen,
ja kaipuun uneen silmät sulkenut.
Nyt olin toipunut ja teitä astuin.
Ja silloin olen onnellinen ollut, —
se oli kaarisillan harjalla,
se oli vieno ilta kesäkuun.

Kun tulin sillalle, niin aurinko
juur aleni taa Saimaan ulappain,